

bambook

Splnený sen

Barbara O'Connor

AUTORKA BESTSELLERA *SPLNENÉ PRIANIE*

Splenny sen

Barbara O' Connor

Barbara O' Connor
Splnený sen

Vydala GRADA Slovakia s.r.o. pod značkou Bambook
Moskovská 29, 811 08 Bratislava 1
www.grada.sk
Tel.: +421 2 556 451 89
ako svoju 401. publikáciu.

Z anglického originálu *Dream* vydaného vydavateľstvom Macmillan Publishing
Group, LLC. v roku 2025,
preložila do slovenčiny Daniela Hružiková.
Jazyková redakcia Anetta Letková
Grafická úprava a sadzba Štefan Benci
Zodpovedná redaktorka Erika Hubčíková

Vydanie 1., 2026
Počet strán 264
Tlač FINIDR, s.r.o.

DREAM
Copyright © 2025 by Barbara O'Connor
Published by arrangement with Farrar Straus and Giroux,
an imprint of Macmillan Publishing Group, LLC.
All rights reserved.
Jacket illustration © 2025 by Jen Bricking
Jacket design by Aurora Parlagreco

Slovak edition © GRADA Slovakia s.r.o., 2026
Translation © Daniela Hružiková, 2025

Upozornenie pre čitateľov a používateľov tejto knihy

*Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto tlačenej či elektronickej knihy
nesmie byť reprodukováná a šírená v papierovej, elektronickej či inej podobe
bez predchádzajúceho písomného súhlasu nakladateľa.*

Neoprávnené použitie tejto knihy bude trestne stíhané.

*Automatizovaná analýza textov alebo dát v zmysle čl. 4 smernice 2019/790/EU
a používanie tejto knihy na tréningovanie AI sú bez súhlasu nositeľa práv zakázané.*

ISBN 978-80-8305-256-7 (ePub)
ISBN 978-80-8305-255-0 (pdf)
ISBN 978-80-8305-254-3 (print)

Venujem svojim milovaným:
Tesle, Jane, Aslin, Oakleymu,
Zaneovi, Saganovi a Keaganovi.

1.

Verejná pracovňa bola posledné miesto, kde som túžila tráviť svoje voľné chvíle v polovici júla. Nezniesiteľná horúčava, typická pre Severnú Karolínu, umocnená teplom z práčok sálala cez sieťkové dvere, zaplňovala celú miestnosť a zahmlievala okná. Všetkých prítomných klátila únava a zmáhalo podráždenie. Napriek tomu všetkému som tam sedela na žltej plastovej stoličke, utierala si pot zo zátylku a sledovala ženu s nepríjemným výrazom na tvári, ktorá na mňa hádzala pohrdavé pohľady. Vtom chlapcovi so strapatými vlasmi, ktorý vedľa nej skladal uteráky, na plné hrdlo zašomrala: „Tá býva za autobusovou stanicou v tom veľkom dome, v ktorom sa to hemží spodinou.“

Spodinou? Nevedela som, čo presne to slovo znamená, no neznelo nijako vábne.

Žeby ním označovala našich nájomníkov?

Alebo azda mala na mysli maminu country kapelu *Lovey Lovettová a Junkyard Dogs*¹?

Chlapec vedľa nej prestal skladať uteráky a začal na mňa gániť, pričom veľmi pomaly prežúval žuvačku. Zvyčajne nemám problém hľadieť ľuďom priamo do očí, no niečo na tom slove spodina ma prinútilo sklopiť zrak a zapichnúť ho do opotrebovanej linoleovej podlahy. Prešla som pohľadom na neďalekú sušičku a tajne dúfala, že ten chalan si nevšimne moje nohavičky, ktoré sa v nej točili spolu s mojimi tričkami.

Zákazníčka s nepríjemným výrazom pokračovala, akoby som bola vzduch. Nieкто si však dal oprat' aj tenisky a tie v bubne jednej zo sušičiek tak hrmotali, že som z jej ponosovania sa zachytila iba pár slov.

„... vláči sa a vyblákuje s tými naničhodníkmi...“

„... neskoro do noci robia na dvore hluk...“

Potom sa naklonila, akoby chcela chlapcovi niečo pošepkať, no namiesto toho nahlas zajačala: „Lovey Lovettová je možno všeličo, no rozhodne nie Dolly Partonová.“

¹ Psy zo šrotoviska

Jej prenikavé slová prehlušili aj rachot tenisiek a hlboko ma zranili.

Zazrela som na ňu a vyslala k nej myšlienky ostré ako britva.

Moja mama je totiž ešte lepšia ako Dolly Partonová. Jedného dňa z nej bude speváčka hviezda country hudby. A podarí sa jej splniť svoje predsavzatie: preslávi naše malé mestečko Colby. Bude nosiť kovbojský klobúk s trblietavými kamienkami, ktoré sa jej budú ligotať na pódiu vo svetle reflektorov, zatiaľ čo bude spievať a hrať na gitare.

A viete, čo bude spievať?

Moje piesne, ktoré skladám vo svojej malej podkrovnej izbičke.

Na záver som tej ženskej pomyselne chrstla do tváre ešte posledné: „A máš to! Len aby si vedela!“

Rýchlo som otvorila dvierka sušičky, nahádzala ešte vlhké oblečenie do obliečky na vankúš a odpochoďovala z práčovne. Tentoraz som sa radšej nepristavila pri automate na mince a nepokúšala som sa ho prehľadávať s cieľom nájsť zabudnuté mince, ako to robím obvykle.

S obliečkou na vankúš prehodenou cez plece, ktorá mi udierala do nôh, som vyrazila na chodník. Zlosť vo mne kypela ako roj sršňov.

Keď som dorazila na autobusovú stanicu, zabočila som za roh a vykračovala som si k nášmu domu, ktorý bol zastrčený medzi voľným pozemkom plným odpadkov a dokonalým domom Tillmanovcov s dokonalým živým plotom z okrasných drevín a dokonalými črepníkmi na dokonalej verande.

Náš dom síce nie je dokonalý, no je to najväčší dom v Colby a ja ho milujem. Postavil ho môj pradedo pred asi miliónom rokov. Na chodbe na poschodí visí zarámovaný obraz s jeho podobizňou, na ktorom sa usmieva. Prababička sedí na hojdačke s malým chlapcom po svojom boku – mojím deduškom Clarenceom Rupertom Lovettom. Okná vtedy tienili modré prúžkované plátenné markízy a na verande viseli paprade v črepníkoch. Predzáhradka bola dokonalý koberec trávy, ktorý už dávno nahradila červená hlina s púpavami.

Dlho som na tú fotografiu hľadela a premýšľala. Kedy vplyvom dažďa pokryl zábradlie povlak zelenej plesne? Čo sa stalo s tými čipkovanými záclonami v okne, ktoré sa pred dvoma rokmi rozbitilo a dnes je zatlčené doskami? Ako je možné, že

vtedy statná magnólia je už iba hnijúcim pňom, na ktorom som sa hrávala ešte ako malá?

Môj dom má päť izieb a vykurovať ho, svietiť v ňom a podobné veci stojí veľa peňazí. A zdá sa, že v ňom treba zakaždým niečo opraviť. Odpadávajúce guľové kľučky na dverách, uvoľnené škridly na streche, ktoré zvykne roztancovať vietor a pozhadzovať ich do dvora. Hrkotajúci kotel v pivnici a hnijúce parkety na prednej verande.

Keď som mala päť rokov, môj otec opustil Colby a odišiel žiť so svojou novou rodinou do Chattanooga. Mama sa všemožne snaží stať slávnou country speváčkou, no zatiaľ sa jej to veľmi nedarí. Aby nemala všetky tie izby v dome prázdne, rozhodla sa na ich dvere napísať čiernou fixkou čísla a vyvesiť tabuľu *IZBA NA PRENÁJOM*.

„Aspoň niečo zarobíme, Idalee,“ vysvetlila mi a pokynula hlavou k dverám do izieb. „Len kým neprerazím ako speváčka,“ dodala.

Ľudia prichádzajú a odchádzajú. Niektorí u nás bývajú dlho, iní týždeň alebo dva. Niektorí sú milí, iní hrubí, mrzutí a nájdu sa aj takí, ktorí so mnou neprehovoria ani jediné slovko. Ubytovali sa tu mladí aj starí, tichí aj hluční. Niektorých som mala rada, iných nie. Jedna vec je však istá:

môj dom možno nie je dokonalý, no rozhodne sa v ňom človek nenudí. Nie ako u Tillmanovcov.

Ako som sa blížila k nášmu domu, zrazu som niečo uvidela. Pri poštovej schránke na mňa čakalo prekvapenie. Do zeme bola zastrčená známa tabuľka.

IZBA NA PRENÁJOM

Mala som pocit, že naše vlhké oblečenie v obliečke na vankúš zrazu vážilo toľko čo vrece s cementom. Zastavila som sa a pustila ho na zaprášený okraj cesty.

Dokelu! Kto sa sťahuje tentoraz?

Zhlboka som si povzdychla, zdvihla ťažký vankúš a pomaly sa vliekla domov.

2.

Keď som vošla do domu, mama vybehla z kuchyne, utrela si ruky do utierky a zvolala: „Idalee! Mám veľké novinky!“

Opratú bielizeň som hodila na sedačku. „Aké veľké novinky?“ vyzvedala som nedočkavo.

„Vyrážame s kapelou na turné! Idalee, čakajú nás koncerty! Za peniaze! Verila by si tomu?“

Veselo som zapišťala, objali sme sa a začali poskakovať od radosti.

„Koncerty? A kde?“ pokračovala som.

„Všade možne,“ odvetila mama. „No, nepovedala by som, že úplne všade, ale skôr na mnohých miestach. P. J. to konečne zariadil.“

P. J. je samozvaný manažér kapely. Mne sa však zdá, že viac času trávi vylihovaním na našom dvore než manažovaním.

„Možno konečne prerazíme. Toľko na to čakáme,“ nádejala sa mama. „P. J. nám sľúbil, že najskôr to budú iba bary a motoresty, no po nich určite prídu aj lepšie koncerty.“

„Kedy odchádzame?“ spýtala som sa.

Mama mi postrapatila vlasy. „Nemôžeš ísť s nami, zlatko.“

Premkol ma smútok. „Prečo nie?“

„Idalee.“ Mama ma chytila za plecía a pozrela sa mi priamo do očí. „Takéto turné nie je pre deti. *Vravela som ti*, že budeme hrať po baroch a motorestoch. Neskoro do noci. A dobre vieš, akí sú chlapi z kapely. Nie vždy sa vedía správať.“ Jemne mi zatriasla plecami. „Navyše, budúci mesiac sa ti začína škola,“ dodala.

„Ako dlho budete preč?“ pokračovala som vo výsluchu.

„Asi pár mesiacov,“ hlesla. „Zrejme to bude závisieť od toho, ako sa nám bude dariť.“

„A čo mám zatiaľ robiť ja?“ vyhrkla som.

„Čo tým myslíš?“ odvetila mama nechápavo.

„Myslím tým, či tu mám zatiaľ akože bývať sama?“ naliehala som.

„Idalee, v dome je predsa plno ľudí.“ Plesla utierkou po mojich kolenách. „A pani

Randallová sa tu zatiaľ o všetko postará,“ uistila ma.

„Skvelé,“ odfrkla som so zamračeným výrazom.

„No tak, Idalee. Nemôžeš sa tešiť so mnou?“ spýtala sa mama s výčitkou v hlase.

Tešiť sa s ňou? Tá je vtipná. Celý život som bola jej najväčšou fanúšičkou, neustále ju povzbudzovala, chválila, aká je dobrá speváčka, a ubezpečovala ju, že raz istotne bude slávna.

Pochádzam z dávneho rodu country hudobníkov. Jeho korene siahajú až k môjmu pradedovi a jeho kapele Porchside Pickers². Môj deduško, ktorému prischla prezývka Jumbo, pretože bol veľmi vysoký, písal piesne a tiež ich svojím chrapľavým hlasom spieval. Človek mal dojem, že jeho hlas počas letných večerov unáša vánok a zaplňuje celý dvor. Moja prateta Lola a jej manžel Travis mali vo zvyku často prikvitnúť na návštevu a spoločne celé dni brnkali na gitare a vyspevovali. Strýko Lefty hral na husliach, no teraz pracuje v banke v Tuscaloose. Mama mi povedala, že máme príbuzných v Opelousas

² Gitaristi brnkajúci z verandy

v Louisiane, ktorí dokonca trikrát vystupovali v televízii.

„My Lovettovci máme hudbu v génoch,“ opakovala odnepamäti mama.

A aj ja som Lovettová, takže ju mám v génoch tiež.

Je tu však jeden háčik.

Ani zďaleka nie som taká dobrá speváčka ako mama.

Viem hrať na gitare, pretože ma to naučil Jumbo. Lenže jedinú gitaru, ktorú mám, od neho dostala mama, ešte keď bola malá, takže je to totálna vykopávka. Keď som bola mladšia, bola to moja obľúbená gitara, no dnes už viem, že nestojí za veľa. Je celá doškriabaná a na zadnej strane má prasklinu. Jeden z jej kolíkov, ktoré držia struny, sa odlomil, takže sa ani nedá dobre naladiť.

Keď na nej hrávam s kapelou na dvore, všetci neustále hundrú, ako príšerne znie.

„Preboha, Idalee!“ omieľa zakaždým jeden z členov kapely. „Kedy si konečne dáš ten starý, všivavý krám opraviť?“

Preto svoje hudobné gény vkladám do niečoho, čo mi naozaj ide: skladám piesne!

Väčšina country pesničiek je o neverných priateľoch a zadymených baroch. O takých veciach veľa neviem, preto radšej píšem o tom, čo mi je blízke. O hojdačkách z pneumatík na pusťoch poliach alebo vôni babičkinho chleba.

Podľa mňa sú tie texty celkom dobré, keď ich však ukážem mame, zakaždým moje slová v žltom zápisníku iba rýchlo prebehne očami a zahlási: „To je fakt dobré, Idalee.“ A vzápätí mi zápisník vráti.

„Zaspievaš ju niekedy s kapelou?“ vytisnem zo seba.

A zakaždým mi na to povie: „Idalee, moji fanúšikovia chcú, aby sme hrali pesničky, ktoré počujú z rádia. Vieš, aby ich mohli spievať spolu s nami.“

Pokúšala som sa jej vysvetliť, že Lovey Lovettová a Junkyard Dogs by mali tvoriť originálne veci, nie kopírovať ostatných. No aj keď moje piesne momentálne nespievajú, som si istá, že raz budú. Preto si ich zapisujem do svojho žltého zápisníčka aj naďalej.

Tak ma premošlo sklamanie, že nemôžem odísť s kapelou aj ja, že som sa takmer zabudla spýtať na tú tabuľku *IZBA NA PRENÁJOM*.

„Moment,“ nadhodila som. „Chystáš sa prenajať svoju izbu?“

„Prečo nie?“ odvetila. „Môžeme si tým pripieť.“

„Sterling Gillis tvrdí, že nový nájomník môže narušiť rovnováhu nášho domu,“ namietla som.

Mama si povzdychla. „Ach, prepánajána, Idalee. Aj ten trápny vták Rochester má viac rozumu než Sterling.“

Sterling Gillis si prenajíma izbu číslo dva na poschodí od minulého leta. Pracuje v diskontných potravinách na Hlavnej ulici 11. Hrdí sa tým, že balí ľuďom nákupy, hoci je to už dospelý chlap. Má papagája žiarivo zeleno-žltej farby menom Rochester, ktorý sedáva na jeho pleci a škrieka vtipné hlášky ako „Zbal' sa a vypadni, Jack“ alebo „Chceš dostať pästovku?“. Sterling necháva Rochester sedieť na mojom pleci a ťobať mi do vlasov. Dávam tomu smiešnemu vtákovi cereálne kolieska a on mi ďakuje slovami: „Vďaka, zlatičko.“ Lenže Rochester niekedy aj nadáva a pani Randallová, ktorá býva v izbe číslo päť, potom naňho nesúhlasne zazerá.

„Sterlinga nepočúvaj,“ pokračovala mama,

keď som začala protestovať. „Cítim v kostiach, že teraz už konečne prerazím.“

Keď to vyslovila, rázne som vybehla po schodoch do svojej izby v podkroví, aby som tam mohla truovať.

Moje truovanie však netrvalo dlho. Stalo sa totiž niečo neuveriteľné.